

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 27 lutego 2014 r. w sprawie T-602/11 Pêra-Grave – Sociedade Agrícola, Unipessoal, L^{da} przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 22 maja 2014 r. przez Pêra-Grave – Sociedade Agrícola, Unipessoal, L^{da}

(Sprawa C-249/14 P)

(2014/C 361/02)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Pêra-Grave – Sociedade Agrícola, Unipessoal, L^{da} (przedstawiciel: J. de Oliveira Vaz Miranda de Sousa, advogado)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Fundação Eugénio de Almeida

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 27 lutego 2014 r. wydanego w sprawie T-602/11;
- ewentualnie, przekazanie sprawy Sądowi celem ponownego rozpoznania;
- obciążenie OHIM, jako strony pozwanej w postępowaniu przed Sądem, kosztami postępowania w pierwszej instancji oraz kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok jest wadliwy w zakresie, w jakim Sąd dokonał błędnej wykładni art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 ⁽¹⁾ i nieprawidłowo zastosował ten przepis. Zarzut ten składa się z trzech części i jest oparty na trzech następujących seriach argumentów:

1. Sąd nie uzasadnił należycie istnienia rzeczywistego prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w wypadku rozpatrywanych znaków towarowych. Ustalenie rzeczywistego prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w wypadku obydwu znaków towarowych właściwie i obiektywnie nie może wyłącznie polegać na stwierdzeniu – w świetle identyczności oznaczonych nimi towarów oraz ze względu na bardzo małe podobieństwo wizualne i na niski stopień podobieństwa fonetycznego istniejącego między nimi (oraz pomimo braku ich podobieństwa konceptualnego) – że nie można wykluczyć, iż właściwy konsument może postrzegać dane towary jako pochodzące z tego samego przedsiębiorstwa lub z przedsiębiorstw powiązanych gospodarczo. „Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd” nie oznacza zwykłej możliwości wprowadzenia w błąd, lecz raczej prawdopodobieństwo, że takie wprowadzenie w błąd nastąpi. Prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd nie można domniemywać wyłącznie z tego powodu, że istnieje pewien stopień podobieństwa między dwoma znakami towarowymi, nawet jeśli oznaczone nimi towary są identyczne.

2. Zaskarżony wyrok narusza także art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 w zakresie, w jakim Sąd w ramach całościowej oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd nie wziął pod uwagę wpływu i znaczenia braku podobieństwa konceptualnego oznaczeń w wypadku znaków towarowych wykazujących bardzo niski stopień podobieństwa wizualnego i niski stopień podobieństwa fonetycznego. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem konceptualna treść zgłoszonego znaku towarowego powinna wystarczyć, aby zrównoważyć bardzo niski stopień podobieństwa wizualnego i niski stopień podobieństwa fonetycznego, które – według Sądu – istnieje w wypadku zgłoszonego znaku towarowego i wcześniejszego znaku towarowego.
3. Wreszcie Sąd oceniając istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w wypadku rozpatrywanych oznaczeń nieprawidłowo zastosował art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ w celu ustalenia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd nie uwzględnił wszystkich czynników istotnych w okolicznościach sprawy. Ściślej Sąd nie uwzględnił zasadniczych okoliczności, które stanowią część okoliczności faktycznych sprawy: pochodzenia, historii i geograficznego znaczenia wyrazu zawartego w rozpatrywanych w postępowaniu znakach towarowych oraz ich symbolicznego związku z towarami oznaczonymi wspomnianymi znakami towarowymi. W konsekwencji, i w tym zakresie, Sąd błędnie ustalił okoliczności faktyczne sprawy.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-346/14)

(2014/C 361/03)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Manhaeve i G. Wilms, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie stosując prawidłowo przepisów art. 4 ust. 1 w związku z art. 4 ust. 7 ramowej dyrektywy wodnej 2000/60/WE (¹) (RDW) przy zatwierdzeniu budowy elektrowni wodnej na rzece Schwarze Sulm, pozwana uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 4 ust. 3 TUE w związku z art. 288 TFUE;
- obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Austria próbuje obejść zakaz pogarszania stanu, ustanowiony w art. 4 ust. 1 jako podstawowa zasada RDW, i narusza tym samym przesłanki odstępstwa określone w art. 4 ust. 7 RDW.

Zastosowanie dyrektywy *ratione temporis* opiera się na orzecznictwie Trybunału, zgodnie z którym państwa członkowskie nie mogą uchylać w okresie transpozycji dyrektywy przepisów, które mogą poważnie zagrozić urzeczywistnieniu celów dyrektywy (art. 4 ust. 3 TUE w związku z art. 288 TFUE).